

kratkem priti; da bo pa pri vas obhajal božične praznike, in v takem stanu, tega bi si pa ne bila nikoli mislila.“

„I, kje ste ga pa vendar pobrali?“ vpraševale so radovedno, dasi so jim že malo prej Lužarjeva mati ob kratkem povedali, kako se je zgodilo.

„Včeraj sem peljal v malin“, pripovedovali so oče; „ker pa je bilo tam veliko dela, moral sem precej časa čakati, predno je prišlo moje na vrsto, tako da sem se že precej pozno po noči vračal domov. Mesec bi sicer imel svetiti, pa se je le malo videlo, ker je bilo oblačno in je po malem naletaval sneg. Gori na klancu pa, tam kjer se cesta zavije, zapazim kraj ceste nekaj črnega. Mislim sem, da je kaka klada ali kaj tacega, pa sem zavil z vozom bolj na drugi kraj ceste; ko pa pridem bližje in to klado otipljem, opazim, da je človeško truplo. „Kak pijanec je kolovratil todi“, sem dejal sam pri sebi, „pa ga je tukaj na cesti premoglo.“ Pripognem se ter ga krepko potresem za rame:

„Hè mož, malo mrzlo postelj ste si izbrali!“

— Nič odgovora. —

Potresem ga močneje, — zopet nič.

Obrnem ga na okolu, užgem žveplenko ter ga otipljem po obrazu; ganil se ni nič, nobenega sledu življenja ni bilo v njem. Iz precej velike praske na glavi je počasi lezla kri, ki je skoraj sproti zmrzovala. Kaj sem hotel? „Morda je vendar še živ“, sem si mislil, „bolje je, da mu sedaj pomagam, kolikor morem, kakor da bi mi potem očitala vest.“ Naložil sem ga torej na voz in pognal proti vasi.

Domači so se hudo prestrašili, ko sem jim pripeljal to čudno breme iz malina. Trudili smo se na vse mogoče načine, da bi zmrznjenca zopet obudili k življenju, drgnili smo ga, in izmili mu rano, ki ni bila ravno nevarna; in res so se po dolgem trudu pokazala znamenja, da je še življenje v njem, sedaj pa, hvala Bogu, vsaj deloma pripravljen za večnost.“

Pogovarjali so se še dalje o tem in onem, jaz pa sem šel z materjo domov. Takoj je tudi mene minilo vse veselje do jaslic in oltarčka; v kotu za mizo je slonela velika trivoglata deska, katero so oče na mojo prošnjo lepo prižagali, da bi se prilegala zidu, zraven je stal velik pehar lepega, zelenega mahu, ki mi ga je stric Matevž prinesel iz gozda, a moje misli so bile le pri Petraču; prvič, kar se zavedam, so takrat pri nas naredili jaslice brez mene.

Tudi nam!

Svoja pota, svoje meje
Svetle zvezde vse gredó,
Vsaka v tiho noč prispeje
Mej sestrice na nebó.

Kakor zvezdam méri jasne
Določuje večni Bog,
Tudi nam za hipe časne
Je določil — delokrog.

Milka Posavska.